

[Marianne Bentsen-Pedersen]

børn skal ske til kommunerne, medens pligten til underretning om voksne er knyttet sammen med amterne?

Jeg skal til sidst bede undervisningsministeren kommentere brevet fra De samvirkende Invalideorganisationer, hvor de foreslår oprettelse af et amtsligt brugerråd og et centralt råd på specialundervisningsområdet.

Ole Vig Jensen (RV):

Vi har fra radikal side ikke mange bemærkninger til dette lovforslag. Det er, som allerede sagt af flere en følgelovgivning i forbindelse med særforborgens udlægning, og det kan klart konstateres, at netop den lovgivning, der knytter sig til særforborgens udlægning, i denne forbindelse er det helt væsentlige, og den er gennemført.

De ændringer, der er tale om i dette lovforslag, kan vi fra radikal side støtte. Vi synes, det er fornuftigt i denne forbindelse også at få ændret ved proceduren for udarbejdelse af udbygningsplanerne, idet det går ikke blot på tilknytningen til særforborgens, men generelt. Jeg tror, denne forenkling er rigtig, og at det er tidspunktet at lave ændringer på.

Der foreslås også i lovforslaget en underretningspligt, som går videre end den, vi i dag kender fra bistandslovens § 19, og begrundelsen herfor tror jeg er rigtig. Vi vil gerne i udvalget være med til at se nærmere på, hvad det helt konkret er for mennesker, man mener skal omfattes af en sådan underretningspligt, også når det gælder voksenundervisningen.

Så er der et enkelt spørgsmål, jeg lige vil nævne her, men som nok mere egner sig til besvarelse i udvalget, og som knytter sig til den lovgivning om særforborgens, som dette lovforslag skal styre. Det angår den specialpædagogiske bistand, som efter loven om særforborgens udlægning er pålagt såvel kommuner som amtskommuner, for børn både i og under den undervisningspligtige alder. Jeg har forstået, at man i ministeriets bekendtgørelse om den pågældende lovgivning ikke har vurderet det helt på samme måde, men har gjort spørgsmålet om, hvor langt pligten egentlig går, mere udflydende. Jeg tror, at det i forbindelse med styrelsesloven er rigtigt at få afklaret dette enkle pro-

blem, som knytter sig meget tæt netop til denne lovgivning.

Birgith Mogensen (CD):

Da vor ordfører i denne sag ikke kan være til stede i dag, skal jeg på centrum-demokraternes vegne fremkomme med nogle bemærkninger til forslaget.

Som nævnt i bemærkningerne til lovforslaget er der tale om konsekvensændringer, der følger af beslutningen om, at åndssvageforborgens og den øvrige særforborg udlægges til kommuner og amtskommuner. Centrum-demokraterne har været overordentlig kritiske og betænkelige ved, at man fra 1. januar 1980 vil fremskynde en integration af elever med specielle handicap i folkeskolen. Vi er opmærksom på, at integration har fundet sted flere steder igennem flere år, men i mere isolerede tilfælde.

Som anført af vor daværende ordfører, hr. Ingolf Knudsen, var det især problemerne i forbindelse med lærernes uddannelse og holdningsændringerne samt ikke mindst økonomien, der gjorde os betænkelige. Disse problemer har vist sig endnu større i praksis, end vi forudsagde dengang: der hersker simpelt hen næsten kaotiske tilstande rundt omkring med hensyn til, hvorledes man kan finansiere denne udlægning, ikke mindst fordi ingen kender omfanget af elever, der skal integreres, og dermed behovet for nye normeringer af stillinger.

Endvidere finder vi det paradoksalt, at man stadig kan operere med læseklasser og specialskoler for svage elever og så uden først at have løst disse børns problemer ved integration nu vil kaste sig ud i integrering af endnu svagere, ja, måske de svageste. Var det dog ikke mere rimeligt, at man løste de lidt svagere elevers problemer først i stedet for at springe helt ud på det dybe vand?

Centrum-demokraterne er altså fortsat kritiske. Naturligvis må man håbe, at amter og kommuner kan løse opgaverne bedre, end det tidligere er sket, men der er ingen garanti, og det må de svageste elever i givet fald betale for – bare for en smuk ideologi.

Når CD alligevel ikke umiddelbart vil forkaste forslaget, hænger det naturligvis sammen med, at vi realistisk må erkende, at loven om udlægningen er vedtaget, og så må tingene bringes til at fungere på bedste må-